

El dubte del calendari

El dijous de la setmana passada Jordi Pujol inaugurava un nou local de CDC de la Dreta de l'Eixample. En aquest tipus d'actes el president de la Generalitat es troba amb els seus, amb la militància de peu dret del seu partit, i el seu discurs sol ser més planer, despullat dels equilibris dialèctics a què obliguen els compromisos polítics. Fins i tot pot arribar a ser sorprenent, com va passar l'altre dia. Jordi Pujol va assegurar que CiU no té cap compromís amb el PP, com en el seu dia no el va tenir amb el PSOE i que l'únic compromís que té el seu partit és amb Catalunya.

Pujol va situar l'actual acord amb el PP en el terreny purament instrumental i fruit exclusivament de la responsabilitat que la coalició nacionalista exerceix en el terreny de la política estatal. "Que ningú es pensi que el nostre alt sentit de la responsabilitat ens farà perdre de vista la nostra primera prioritat, que és Catalunya", va dir, com si volgués tranquil·litzar una militància acostumada a empassar-se estoicament les periòdiques andanades espanyolistes i pre-democràtiques del PP i del seu entorn mediàticofinancer. O potser especulava amb la possibilitat que segons com vagin les coses en els propers mesos, les prioritats de la política catalana podrien passar per davant de les responsabilitats a nivell estatal.

Pujol va fer aquestes declaracions després d'una setmana en què havia triat un altre escenari molt llunyà, Madrid, per avisar que tant la legislatura espanyola com la catalana estaven esgotades. De seguida es van encendre totes les alarmes del calendari electoral. Tot i que després va matisar dient que pel que fa al pla estatal, l'objectiu principal de la legislatura, l'aprovat de Maastricht, ja estava assolit, en el fons Pujol expressava un sentir cada vegada més estès entre la cúpula tant de Convergència com d'Unió, segons el qual la situació actual, sorgida de les eleccions autonòmiques de novembre del 95 i de les generals del març del 96 ja no donarà gaire més de si. Aquesta percepció neix de la impossibilitat de reescriure amb continguts rellevants el pacte amb el PP, un cop acomplert gairebé al cent per cent l'acord d'investidura

i governabilitat, quan tot just ha passat mitja legislatura. L'entrevista entre Pujol i Aznar del passat mes de gener va emmarcar la nova etapa de col·laboració en el terreny de les infraestructures i en un paquet de traspassos de segona fila, que no eviten la sensació que l'únic argument veritable que justifica la continuïtat de l'acord és la necessitat d'estabilitat, un argument clarament insuficient per a un partit nacionalista. A aquest fet s'ha sumat un augment del malestar per l'actitud dels populars catalans. CiU lamenta que el PP de Catalunya accentui dia a dia el seu to d'oposició i no actuï amb la mateixa responsabilitat que els nacionalistes ho fan a Madrid.

Amb la capacitat negociadora a Madrid força minvada i amb inestabilitat parlamentària a Catalunya, la majoria de dirigents de CiU s'han anat convençant que la millor sortida seria avançar les eleccions autonòmiques i mirar de recuperar la majoria absoluta. D'aquesta manera CiU deixaria de dependre del PP de Catalunya i reforçaria automàticament la seva capacitat negociadora enfront d'Aznar. Fins i tot, alguns dirigents de la coalició nacionalista no descarten que en el cas de recuperar la majoria absoluta, CiU es podria plantejar participar en un govern del PP amb un o diversos ministres sempre que les contrapartides que n'obtingués fossin significatives, com

ho seria per exemple el pacte fiscal. La tranquil·litat relativa que travessa la convivència entre els dos socis de la coalició nacionalista i la possibilitat de sorprendre Maragall encara a Roma són dos factors més que també juguen a favor d'un avançament.

Però davant de les veus que li reclamen eleccions anticipades, Pujol guarda de moment silenci. La situació actual s'assembla molt a la de les autonòmiques de 1995. El president de la Generalitat no ha estat mai partidari d'escurçar les legislatures. En aquella ocasió, escoltant també diferents veus de la seva coalició, va optar per avançar-les, i el resultat va ser que va perdre la majoria absoluta. Abans de tornar a avançar-les, en aquesta ocasió s'ho pensarà dues vegades. Tret que una relliscada del PP, a Madrid o a Barcelona, li ho posi en safata. ■

PERE MARTÍ

"Si CiU recupera la majoria absoluta, dirigents nacionalistes no descarten que la coalició participi en un govern d'Aznar, sempre que les contrapartides fossin significatives."